

tion i Ordets købmandsmæssige Betydning er en fuldkommen sund og legitim Ting. Spekulation vil ikke sige noget andet end Forudseen, det vil sige en Udjævning henholdsvis af Overflod og Mangel ved i Tide at gribe ind og er i det hele en sund Virksomhed. Gud naade et Samfund, hvori der ikke var Spekulation, hvori spekulative Hoveder ikke greb regulerende ind i økonomiske Forhold.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at naar jeg havde spurgt: i hvilke bestemte Tilfælde kan man paa vise, at der under den nuværende Kursnoteringsordning er skabt Kurser, der ikke indeholder et virkeligt Udtryk for de paagældende Papirers Værdi, vilde han omvendt rette det Spørgsmaal til mig, om der overhovedet nogen Sinde under Krigsperioden havde været nogen Kurs, som var Udtryk for den virkelige Værdi. Jeg kan ikke sige andet end, at dette er en henrivende Naivetet. Thi man kunde maaske med nogen Føje sige om Forholdene umiddelbart før Krigens, at der til Tider paa Børsen — det var en meget idyllisk Børsperiode — var saa faa Købere og Sælgere, at det maaske da kunde være tvivlsomt, om den fastsatte Kurs var den virkelige Værdi. Men det, der var det ejendommelige under Krigsperioden, var netop det, at der var en Overflod af Folk til Stede, som vilde købe. Og naar der er Bunker af Mennesker, der vil købe, ved jeg dog ikke, om det ikke er en ganske simpel Følge af de økonomiske Love, at Værdierne gaar i Vejret. Og hvad har saa disse Mennesker gjort andet end at konstatere, at det er, som det er, at der er saa mange flere Købere end Sælgere, og at den ene byder den anden over, og som Følge deraf stiger Priserne?

Det ærede Medlem gjorde tilsidst nogle Bemærkninger om Liberalisme og Konservatisme. Ja, det har jo en Gang føjet sig saaledes, at Konservatismen her i Landet falder i store Træk sammen med Liberalismen. Vi ønsker fra vor Side, og det har vi hele Tiden gjort, og paa det Standpunkt stod væsentlig ogsaa det gamle Højre i sin Tid, at bevare det fri Erhvervs- og det private Initiativ, og vi har ingen som helst Tro paa, at en Indgriben fra Statens Side skulde kunne regulere Sagerne bedre, skulde kunne gøre Samfundsordningen i økonomisk Henseende bedre end den frie Konkurrence. I saa Henseende mener vi, at den Krigstilstand, vi har gennemgaaet, har leveret i Overflod af Beviser paa, hvor grumme slet det gaar, naar Forretningsverdenen sættes til Side af

Bureaukrater og forvirrede Professorer i Stedet for at faa Lov til at raade. Derfor be- kender vi os ganske rigtigt til Liberalismen, og jeg tror, at det ærede Medlem skal trøste sig: Verden har, ikke mindst umiddelbart før denne Krig og under denne Krig, lidt under et Overmaal af Tyang, og nu vil der komme en naturlig Reaktion deroverfor. Derfor skal det ærede Medlem være ganske vis paa, at det, som nu har Fremtiden for sig, i Kraft af den ryt- miske Bølgebevægelse, som al menneskelig Udvikling følger, er netop Liberalismen. Og naar han saa siger — og dette skal være min sidste Bemærkning til ham —, at han og hans ingen Tillid har til Børsen, saa vil jeg dertil svare, at Børsen hverken kræver eller behøver de Herrers Tillid. Sagen er imidlertid den, at meget store og betydelige Kredse i vort Folk ingen som helst Tillid har til de socialdemokratiske Førere.

Formanden: Det 10de Medlem for 1ste Kreds har Ordet for én kort Bemærkning.

Steinke: Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) argumenterer stadig mod Regeringen og i øvrigt ogsaa mod For- slaget her udfra sin, saa vidt jeg har for- staaet, indgroede Kærlighed til Selvstyret og sin dybtgaaende demokratiske Uvillie mod det offentliges Indgriben eller, som han kalder det, den bureaukratiske Kontrol. Hvis jeg nu ikke vidste, at det ærede Med- lem var en saa udpræget Idealist, en saa hensynsløs Dyrker af den usminkede Sand- hed og den sociale Retfærdighed, som jeg ved han er, vilde jeg sikkert have undret mig over den grundlæggende Begrebsfor- virring, det ærede Medlem gør sig skyldig i ved denne Tale om Selvstyre. Overfor enhver anden kunde det tænkes, at jeg vilde tro paa en Tilsnigelse, naar han stadig kæmper for Selvstyre og stikler til Regeringen og Demokratiets Foragt for og Krænkelser af dette ædle Begreb.

Jeg har aldrig nogen Sindelæst, hørt eller set, at det moderne Demokrati, som først og fremmest er et socialt Demokrati, bærer den fri Konkurrence med sit „laissez faire, laissez aller“ — for at blive ved at tale Fransk — paa sin Fane. Jeg har aldrig nogen Sinde hørt, at det moderne Demo- krati var en Tilhænger af de for mere end 50 Aar siden forladte Manchester-Teorier, som i Dag er dukket op igen. Men hvad er det ærede Medlems Selvstyretale for Forretningslivet i videre Forstand andet end netop at række Haanden til den mest ube- grænsede Frikonkurrence og ubegrænsede